

åbenbart ikke. Regeringen vil ikke rigtig løfte sløret.

Så siger finansministeren, at forhandlingerne foregår på den måde, som nærmest er den bedst tænkelige. Det er jo ikke så svært at forstå, at finansministeren mener dét, men vi andre har jo nok lidt svært ved at få øje på, hvor demokratiet er henne i den debat. Det mest logiske var jo, at Folketinget her diskuterede, hvad det er, vi vil med den offentlige sektor, og at man så på baggrund af det gav regeringen nogle retningslinjer for, hvad et flertal ønskede at prioritere.

Men sådan er det jo ikke. Det er regeringen, der forhandler alene, og så kommer den med et aktstykke til Finansudvalget, mens Folketinget er på sommerferie. Og Finansudvalget har så to muligheder: enten bare at stemme ja til den aftale, regeringen nu har lavet, eller at stemme nej – med den konsekvens, at kommunerne så slet ikke får de aftalte bloktilskud, og at der i øvrigt bliver udløst en større krise, for regeringen har vel næppe fantasi overhovedet til at forestille sig, at Finansudvalget siger nej til en sådan aftale.

Så der er ikke meget demokrati i det, og den situation ønsker vi i SF ændret radikalt. Vi mener, at det demokratisk set er helt uholdbart, at en så væsentlig del af den samlede offentlige sektor styres med en så ringe offentlig debat. Vi ønsker, at kommuneforhandlingerne bliver flyttet til marts-april, så der bliver bedre tid til debat både i Folketinget og i den kommunale verden, og vi ønsker, at kommunerne på den måde også tidligere kan få styr på, hvad det er, de har for vilkår det næste år.

I år vil det være SF's opfordring til regeringen, at den slækker det økonomiske jerngreb om kommunerne, så de får reel mulighed for at indfri nogle af de forventninger, borgerne har til bedre velfærd.

1 pct.-rammen giver simpelt hen ikke den nødvendige plads. Efter vores vurdering i SF skal vi op på en 2 pct.-ramme, for at kommunerne har nogen chance for at leve op til de forventninger, der er.

Og hvis man er i tvivl om, hvor desperat situationen er i kommunerne, kan man jo bare se på, hvor mange besindige borgmestre der har følt sig presset til at undersøge kreative sale og lease back-arrangementer for bare at få hverdagen til at fungere. Og det siger altså et og andet om kommunernes situation, at man selv i de

kommuner, der har besindige borgmestre, også har været ude i at gennemtænke den slags.

Vi finder det f.eks. i SF fuldstændig håbløst, at vi stadig i vidt omfang mangler egnede boliger til ældre, og at kvaliteten i den praktiske bistand og den personlige pleje er så svingende.

Det er utåleligt, at vi i et rigt samfund som det danske skal høre om grundlæggende omsorgssvigt fra samfundets side, og regeringen bør derfor give det topprioritet i de kommende forhandlinger at få løst de her problemer, gerne gennem en flerårsaftale og gerne gennem øgede midler i bloktilskud målrettet til ældreområdet.

Ud over til det økonomiske har SF jo allerede stillet forslag om ændring af nogle af spillereglerne, bl.a. så der oprettes bestyrelser og råd på alle plejehjem, hvor beboerne selv eller de pårørende kan få et ord at skulle have sagt og muligheder for at følge med i kvalitetsudviklingen.

Tilsvarende er det vigtigt, at regeringen giver plads for udviklingen i folkeskolen. Mest akut må der ske en udvidelse af lånepuljen til renovering, ombygning og udbygning af folkeskolen. Folkets skole er ved at blive en nedslidt skole, og der er tværtimod brug for en styrket folkeskole, der oven i andre centrale opgaver står over for at optage 100.000 ekstra elever frem mod 2005.

Vi lægger også stor vægt på, at kommunerne får mulighed for at spille en rolle i planerne om det rummelige arbejdsmarked. Vi er meget enige med finansministeren i det, der er sagt om servicejob. Vi synes, det er en god ordning, vi har fået lavet her, som giver kommunerne og amterne mulighed for at etablere nogle faste nye stillinger i det offentlige og til gengæld gøre noget for nogle ledige.

Vi appellerer meget til, at både kommuner og amter og også staten lægger sig i selen for at gøre det til en succes, og vi ville i virkeligheden gerne udvide ordningen, så den også kommer til at omfatte bistandsklienter med en støtte på 50 pct. af den udgift, der i dag er til kontanthjælp.

Endelig vil jeg også fremhæve den kolossale opgave, der ligger for primærkommunerne med integration, så vi kan vende de nytilkomne til en gevinst og en ressource i stedet for den grufulde spiral af fremmedangst og fremmedhad, der er under udvikling i dag.

På amternes område vil sygehuspolitikken givetvis tiltrække sig opmærksomhed, fordi vi nærmest aldrig kan gøre for meget her, men det